

LA BANDERA FEDERAL

PORTEAU DE L' ORGANISACIÓ D' ESQUERRA VALENCIANA

València 1 Octubre 1934

Redacció i Administració: SORNI, 11

Preu: 15 cts. - Número 2

Qüestió previa

El sentit de la Democracia

Els partits polítics de la Monarquia estaven constituits a base d' interessos convinguts entre la massa i els dirigents. Es a dir, en la recíproca especulació. Per una banda, la massa inconscient, irresponsable, ignorant, amb exigències immorals. Per altra, els cabdills, interessats en sostindre i alimentar esta convinguda ignorància, actuaven sense freno ni control, encantats d' aquella criminal tolerància que els permetia l' abus incondicionat del seu desmesurats appetits.

Feia falta que es donara el canvi de règim per a que, al implantar-se les noves normes democràtiques, aquelles masses exquerixessin del seu miserabl estat d' ignorància voluntària i egoista, incorporant-se en compliment d' un deure de ciutadania a una situació conscient i responsable.

Ara bé; l' implantació de la República imposava automàticament este deure sagrat a caps i cucs. Però existien alguns partits, com el Radical, replet d' incongruïncies, que, per haber sigut consensual amb el seu líder en aquest procediment, al que convergeia, per a els seus fins inconfessables, mantindre una tècnica idèptica als partits turants de la Monarquia.

Afortunadament per a els republicans autèntics, una figura (ignorància abans de la República) va sintetizar, amb la major eloquència, la dels fets, el verdader espírit de la democràcia: Manuel Azaña. I és que este home, conscient i responsable dels seus deures més que dels seus drets, estimava que sols d' homes de les mateixes característiques cíviques deuria rodejar-se. Per això, no deixà amics organitzats. Perquè infinit fins la mètula d' un sentiment de justícia, considerà com un delict el favoritisme, i s' isolà d' ell com de un perill metícti el repugnant. I és que el poble no estava educat ciutadànicament. No estava preparat per a regir els seus destins per si mateix.

A més, La major part de les organitzacions democràtiques curaren mes per l' augment numèric dels seus quadres durant el període de la oposició que de la selecció i preparació de les masses per a l' instant definitiu. Este és el pecat major que està portant la República, al aplegar als moments greus per que travessa.

Perquè el ser republicà, hui, és tant com fer-se responsable de tots els actes i de totes les obres ejecutades. Si República és el govern del poble per el poble, ningú pot alegar ignorància.

Els dirigents, convencuts, disciplinats, entusiastes; defensors de la cosa pública i col·lectiva, com de la pròpia. Sense ambicions personals, sense egoïsmes personals, sense appetències materials innobles, injustes i antirrepublicanes. Possibilitadors, no obstruccionistes. Comprensius i informadors, no fanàtics ni obcecats. [Mistics decidits de l' ideal!]

D' esta espècie son els homes que necessita la República. Si no esteu dedicats al sacrifici; si no esteu convenuts del vostre rigorós deure, preferible és que s' aparteu. En anar-vosseu uns enemics, enemics nobles si declareu vostra posició. Restant al camp de la República, disposats a obrar en contradicció amb estos postulats, el dia que sigau descoberts, mereixeríeu l' estigma de traidors a la causa republicana i al seu ideal d' Humanitat i de Llibertat.

Son los mismos: Alba, Melquidas y Lerroux; son los mismos, sino que llevan ahora la escarapela y detrás los mismos financieros.

Se lucha contra los mismos: guerra a la juventud, nada de rebeldías; guerra al obrero que se rebela contra la inicua explotación del jornal. Hay que tapar los ojos a la gente, hacérselos cerrar y, si se niegan, cegarlos. ¡Que no vean la luz del nuevo alborar del mundo! Hay que ahogar en sangre a los catalanes y vascos, que no pidan libertad.

El gesto de malhumor del potentado, que hubo de interrumpir por dos años su laboriosa digestión, es impotente: pisoteará, destrozará, azotará, barrerá a todos los débiles que osan rebelarse y se vengará cruelmente del miedo que pasó cuando los jugó fuertes y creyó en peligro su cabeza.

¡Paz! ¡Paz! Paz de cementerio; eso quieren y a eso viene al galope Gil, Velasco, Alejandro el Magno y su taifa de caciques y caciquillos, lacayos y estómagos agraciados.

Y va para cuatro años...

Sovint sentim parlar de regulació econòmica i a d' està preocupació justificada i lògica no es pot sustraure el valencianisme que, per ser un sentiment, alcança a tots els ordres de l' activitat humana.

Alegria i hurras; cançones y algarazas; abrazos y vitòries, y a implantar desde el Poder las ansiadas reformas. El pueblo, confiado en sus governantes, mirchaba alegre per el camí del triomfo. Iba a ser: España el emporio de perfeccions que uns homes de la revolució habían predicado, hasta dejar clara y concreta la doctrina básica de la República española. Para ello la revolució prescindí en absolut de toda fuerza que no fuese popular: Consciència libre en Estat llaic. Trabajo libre en un règim de justicia, i Estat libre en amplias y fàciles autonomies.

No teníem enemigos. La sombra negra que esclavizó los cerebros y las conciències espanyoles tantos sìglos, huyó. Los curas y frailes *vistieron* de persones decentes.

La caverna absorbió a sus homes; no se veia uno para muestra en todo el àmbit ibèric.

La República governó para todos, respectivament a todos y hasta, per què no decirlo, adult a sus enemigos; les sonrià al menos. La legalitat y la juridicidad y el parlamentarismo nos empacharon. La revolució se anegó en esto: en legalitat. [Se necesita ser sempre innocents los siempre tontos revolucionarios espanyoles!] Mira que irres, la taifa cavernaria, con perdones! A ellos, que llevan todos y cada uno de ellos un cura Merino en el alma; a ellos, que cuando estén encim, con santa unió cristiana nos fusilaran y nos destrozarán a todos...

Desde entonces, todo lo que ha advenido se han apoderado de nuevo de la direcció del Estat; ora píllando un fantochet històric per pantalla; ora buscando un pelele per tapadera. El agio, la estafa legal, el negocio sucio, el cochecho, la camarrilla, el tinglado caciquil, el asalto a los Juzgados municipals, la monda de Ayuntamientos contraris, todo, todo lo más bajo y ruïna de la política passada esta hora en boga de nuevo. La Constitució, proxima a servir de envolatura de calderilla en les verdulerias.

Son los mismos: Alba, Melquidas y Lerroux; son los mismos, sino que llevan ahora la escarapela y detrás los mismos financieros.

Se lucha contra los mismos: guerra a la juventud, nada de rebeldías; guerra al obrero que se rebela contra la inicua explotación del jornal. Hay que tapar los ojos a la gente, hacérselos cerrar y, si se niegan, cegarlos. ¡Que no vean la luz del nuevo alborar del mundo! Hay que ahogar en sangre a los catalanes y vascos, que no pidan libertad.

El gesto de malhumor del potentado, que hubo de interrumpir por dos años su laboriosa digestión, es impotente: pisoteará, destrozará, azotará, barrerá a todos los débiles que osan rebelarse y se vengará cruelmente del miedo que pasó cuando los jugó fuertes y creyó en peligro su cabeza.

¡Paz! ¡Paz! Paz de cementerio; eso quieren y a eso viene al galope Gil, Velasco, Alejandro el Magno y su taifa de caciques y caciquillos, lacayos y estómagos agraciados.

La regulació econòmica

per a que prevalixca la raó, la conveniència general i el bé collectiu, sobre la injustícia i la conveniència privada.

I esta labor dignificadora pertoca als valencianistes d' esquerre; aquells que ens proposen, que ens imponen a nosaltres mateixos, i que cal encoratjar per a que les coses que afecten a la vida pública, a la vida social i econòmica, seguixquin les dreseres que els escau.

Cal organizar la economia valenciana, si, però no oblidem que la economia valenciana és la economia de tots els valencians.

Que no es pot dir que se busca una ordenació econòmica de interessos valencians quan assolles se perseguixen concessions o regulació a les indústries car solen ser els interessos dels financers de dites empreses els que se tracta de defensar. Cal pensar que la dinàmica de la indústria se deu a l' esforç de braços valencians, que valència és també qui treballa i qui també els interessos d' estos és necessari regular. Mal podrà dir-se que se fa labor autènticamente valencianista si per amparar els primers dels esmentats interessos, es posterguen, s' abandonen, i devengades es ferixen, els interessos dels atres que també juguen en la vida econòmica del País Valencià.

Nosaltres, que a més del sentiment valencianista, tenim un criteri polític d' ell, pensem en la reivindicació del nostre poble, si, però adequadament pensem en els mitjans, en els procediments i en la ètica que deu presidir a d' estos per a gaudir amb tota plenitud dels beneficis de la nostra lliberat.

Per saber qui son els que parlen sempre de la organització de la economia valenciana és per lo que s' alsen mia valenciana és per lo que s' alsen cellos quan sentim parlar d' aquell. I no fugim al problema: l' afrontem amb el major entusiasme, pensant que és imprescindible la organització de la nostra economia, de la economía de tots els valencians, però imprimint un sentit ampli, totalitari, que derive cap a el bé comú, car és aixina com el nostre poble canalizarà la seua vida per camins de justa reivindicació, estructurant el continent acollidor al seu esperit, obert a tota obra justiciera.

GEATXE

Y yo creo que venceremos, pese a Samper y al hermano de Salazar Alonso, el que está en Fernando Póo de modo opuesto, diametralmente, a como debía de estar.

H. ALTABAS

Ja haureu llegit lo de la Lliga i la C. E. D. A. I haureu fet xistes amb les dos paraules: Si la C. E. D. A. se Lliga; si la Lliga es més "fina" que la C. E. D. A., etcetera...

Pero, parlant en serio: ¿No desegue que se fundixen quan ans millor?

"Cada ovelta amb sa parella"... i que ens perdonen les ovelles.

DISTRITO DE RUZAFÁ

(Calle del Maestro
José Serrano, 5, bajo)

"ESQUERRA VALENCIANA"

El dia 6 de este mes, sábado, a las nueve y media de la noche, se celebrará la inauguración oficial del primer Casino de esta población barriada, obra de gran esfuerzo y sacrificio colectivo de nuestros correligionarios.

Harán uso de la palabra:

BERNARDO GIL
HECTOR ALTABAS
FAUSTINO VALENTIN
JULIO JUST Y
MARCO MIRANDA

De este importantísimo acto, dado el extraordinario entusiasmo de aquellos correligionarios, se augura un insuperable éxito.

El acto será público.

Volem l'autonomia del País Valencià, dins d'una República laica i de treballadors

A l'entorn de la Patria

Des d'ara, les dretes van a explotar el temps de la "unió nacional". Però als republicans d'esquerra ens farà açò recordar aquella famosa "Unió Patriòtica" de la Dictadura; ens recordarà aquells desapareixuts que creien ser més grans patriotes quant més aufegaven al treballador, quant més tenien la Pàtria baixa els pes envidiosos de una casta d'aristòcrates gaudis, malafeners i cínics, que no més volen la Pàtria per a explotar-la i prostituir-la.

Vos diran alguns que el valencianisme tendix a disgregar la Pàtria. Però és possible tanta ignorància i tan osadia? Espanya és Castella i és Catalunya i és el País Valencià. Però Castella lluire (la dels Comuneros), i Catalunya lluire (la dels rebassaires), i València lluire (la de les Germanies i el Palet). fan totes juntas una unitat de comprensió i de justícia, de dignitat ciutadana, de patriotisme viril.

Quan algún dreta vos xille: Viva Espanya!, retreueu-li enseguida: Vixca la República! Voreu com cala. I és que el "Viva Espanya" ve a ser hui, en boca de les dretes, l'affirmació covart de l'esperit monàrquic, militarista, aristocràtic i feixista.

Contra tot això, hi han dos crits justiciers: Vixca València! i lliure! i després, Vixca la República federal, que la nova Espanya de la comprensió constructiva de la llibertat entessa, del patriotisme responsable.

I o no es cansarem de dir-ho. En Espanya no hi ha més unitat que la unitat republicana. Germans hem de ser tots els pobles ibèrics si ens presidix la llibertat. En esclavitud, en cen-

tralisme, la germanor peninsular és una burda fàcio; una fàcio que volen explotar les dretes per a que l'Estat espanyol no puga eixir-se'n de l'esperit monàrquic, despòtic i imperialista.

Hi ha qui enten que el poble té el deure sagrat de "servir" la Pàtria; però no mai el dret de negar-la. Nous diguem: la Pàtria, per al poble; únicament de que el poble puga servir la Pàtria amb dignitat.

***

Entre un socialistes madrileny i un rabassaire català existix una corrent d'amor més fonda i comprensiva que entre un burgès de Catalunya i un terratenyant de Salamanca. Per què açò? Perquè el sentit de Patria, quan des de baix, no és tendència ni exclusivisme. Dues pàtries lliures amb homens lliures creem enseguida una comunitat universalista. El feudalisme i la burguesia, en canvi, estableixen una competència: la competència de l'oç.

I és que hi ha qui té una visió especulativa de la Pàtria—per a gojar-la—i hi ha qui la veu des de baix—per a servir-la.

A. C.

Blasco Ibáñez ensomia un poble civil i lliure. Anem a lograr-lo. Anem a crear una ciutadania responsable amb una política civil i justiciera. I anem a fer efectiva esta superació del poble, amb la llibertat de la pàtria nostra, dins de l'estat republicà.

Al compás de los tiempos

La continua instanciación que todo experimenta, hace sentir la necesidad imperiosa de progresar, de detenerse.

Las organizaciones políticas que no perciben el impulso vigoroso que el tiempo da a la Humanidad, se van fossilizando lentamente hasta morir por falta de adaptación al medio ambiente.

No hay que rezagarse; es necesario avanzar; hay que abandonar los trillados senderos para asentir el pie cauta, pero firmemente, sobre ignorantes terrenos no hollados. No es que yo afirme que deba marcharse hacia lo ignoto ciegamente; no; pero tampoco estar siempre aterrador a lo conocido. Hay que sentir el momento. Debemos avanzar, sirviéndonos de base las enseñanzas que nos ofrece el pasado. Examinar los hechos cuidadosamente, con toda la fria reflexión del sabio laboratorio. Dedicar, analizar, investigar serenamente los sucesos lejanos y recientes, comparándolos entre sí, aquilatándolos hasta conocer su exacto valor y, por fin, cuando ya nada se haya escapado a nuestra apreciación, sentir la conclusión definitiva, bien conocida ya lo que se hizo y lo que se debió hacer, viviendo el presente; prever posibilidades, calcular sobre lo porvenir e intentar lograr, no lo que ha sido y es, sino lo que debe ser, sin precipitaciones, sin imprevistos, todo perfectamente medido y estudiado.

Esta tendencia hacia la perfección es lo que ha hecho que los hombres que no podían desenvolverse en un ambiente malisano, hayan rotto el caparazón opriamente que les envolvía, tendiendo hacia lo sano, hacia lo nuevo. Una meta inmediata: Autonomía. Un propósito firme: Reivindicar al proletariato, mejor dicho, darle medios para que se reivindique el mismo.

Oposición rotunda, sistemática, a todo lo que signifique opresión. Laboración por todo lo que signifique Libertad, Progreso.

Así comienza este partido, con este lema: Renovarse o morir.

Ejemplos vivientes quedan—presos a extinguirse—que proclaman la veracidad de esta frase.

Fuertes organizaciones políticas, que mueren asfixiadas entre sus pútridas emanaciones. No se renovaron; siguieron la política de viejo estilo; no pensaron que el hombre público ha de ejercer un auténtico sacerdocio y que no puede servirse de la confiñ-

za, en él depositada, para rendirse culto a si mismo.

Heliogábalo que perecen sepultados entre sus appetitos groseros.

Desaparezcan, pues, enhorabuena los inadaptados, los egolátricos, ya que así la sociedad, altergada de tal manera, caminarà más rápida hacia los pâlos encantados de lo ideal.

GUERRA

Dos notas y una desafinación

Conocido el incidente ocurrido en la Audiencia de Barcelona y las derivaciones a que ha dado lugar, hemos de referirnos a dos notas recientemente publicadas.

Una de ellas, suscrita por el honorífic Presidente de la Generalidad y el Consell de Catalunya, dice así:

"Excelentísimo señor: He recibido la comunicación del 15 de los corrientes que vuestencia, en nombre del Consejo de Ministros de la República, se sirvió dirigirme, en mi calidad de Presidente de la Generalidad y representante del Estado en Cataluña.

Del texto del documento resulta que el Gobierno de la República tomó el acuerdo de considerar infecaz en derecho y sin fuerza alguna de obligar la comunicación dirigida al presidente de la Audiencia de Barcelona por el consejero de Justicia y Derecho de la Generalidad y disponer que se comunicase así por mi conducto a la autoridad judicial correspondiente.

Siguiendo las disposiciones del artículo 14 del Estatuto de Cataluña, el Presidente de la Generalidad representa al Estado en las funciones cuya ejecución directa está reservada al Poder central y es el órgano de relación entre el Poder autónomo y la República en aquellas otras funciones cuya ejecución corresponde al primero. Son tan claros los términos de estos preceptos, que en cumplimiento de los mismos he dado cuenta de la comunicación de vuestencia al Consejo Ejecutivo de la Generalidad, considerando que no podía comunicársela directamente al excelentísimo señor presidente de la Audiencia, que es la autoridad judicial a que se refiere la comunicación.

Celaria un aspecto importante de mi pensamiento si no expresa a vuestencia que el empleo de la palabra "disponiendo" que figura en la comunicación referida, no me parece la más adecuada, porque implica una subordinación que no resulta de ningún precepto legal ni de la jerarquía del cargo que ostento, cuya defensa me es obligada, haciendo caso omiso de toda consideración personal.

El Consejo Ejecutivo de la Generalidad me encarga ponga en conocimiento de vuestencia que, una vez estudiados los términos de la comunicación, no ha considerado procedente comunicar a ninguna autoridad a él subordinada la interpretación que acerca de disposiciones legales viene, tanto de la Constitución como del Estatuto, se hace en la misma, por cuanto mereciéndole la máxima atención por la extraordinaria competencia de las personas que la formulan, no puede tener fuerza de obligar dentro de Cataluña, si disparece de la que le da el Gobierno autónomo.

Lo que con toda atención pongo en conocimiento de vuestencia a los oportunos efectos. Viva vuestencia muchos años.—Barcelona 25 de Septiembre de 1934.—Firmado: Luis Companys."

Esta nota, mesurada en el fondo, y lógica en el fondo, exacerba el malhumor del señor: Sampier. Sin haberla recibido, sin leerla, acaso, integralmente—y si la leyó, peor para él—el Presidente del Consejo, valenciano y autonomista, según el rótulo de su partido, frunció el ceño, atravesó la mirada, escupió por el colmillo y entregó a los periodistas esta otra nota:

"Algunos periódicos publican una

No oblidem...

El segle en que aplega al cim la decadència d'Espanya és, sense dubte, el segle passat. Lo que es dia la Corona, desprestigiada per tants i tants motius, malgrat la seua pretesa autoritat, estava condemnada a desapareixer per sempre quan els pobles espanyols, agatats, rendits, desangrats, de quins vitalitat es nodria la dinastia borbònica unitària, liberalista i centralista, es retrobaren de nou en sa renaixa, acabant així amb el període decadent i reconstruint Espanya amb llurs característiques naturals i estructura propia i diferencial.

El prestigi de la Monarquia espanyola s'ha fonamentat sempre en l'oposició irreductible a transigir amb el sentiment autonomista de qualsevol forma que fora la seua característica. En l'ordre municipal va desposeir els Ajuntaments de la seua més important base cremenista representada pel bens comunals, privant-los d'una importantissima ajuda econòmica que, en debilitar-los, els entregava a la mercè dels cacics beneficiaris de la usurpatió. En l'ordre regional, jamai la Monarquia pogué tolerar aspiracions autonomistes contra les que apelava sempre a la violència de qualsevol sentit i alcanc que foren. La represió sanguant de Barceloneta a principis del segle, quan Solidaritat Catalana demostrava la disposició i la voluntat d'apobrir-se a governar-se, demostrà, amb suficiència, quin era el sentiment monàrquic respecte a les autonomies.

Els monàrquics d'allors com els que en plena República acampen i es manifesten lliurement; els monarquistes i els reactionaris de tot caràcter, identificaven, i seguixen identificant el sentiment de fidelitat a la Monarquia, i els procediments de unitat absolutista i centralista de l'Estat, amb el de pratotisme. No era patriota el que no era monàrquic; quan es hui patriota el que no concebixca l'Estat a la manera monàrquica; és a dir: unitarista, absolutista, centralista. De filibusters, traïdors i mals espanyols foren taxats Pi i Margall i nostre Blasco Ibáñez, qui fon processat i aprocessat en Sant Gregori pel "delicte" de defensar l'autonomia de

Cuba. Quan ja la Mnarquia agonisava en els darrers temps de la Dictadura primorverista, encara fon prò-d'iuens republicans, no acabaren de digerir i assimilar el sentit revolucionari de la República saturats d'atavisme "històric", com el partit Radical (!!) i el seu apendix Autonomista (!!!), de València, i atres, en fi, com el que té per capitols a Melquides Alvarez, no li cau de cap manera la llana monàrquica que li ve de dels seus dillsatges servidors a la dinastia borbònica. I es diu "republicano-liberal" i a més a més "demòcrata".

No oblidem, perque interesa a la salut pública valenciana, que els grups trets que, com "Falange Espanola", la "C. E. D. A." i els Agraris, estan saturats d'esperit monàrquic; atres que hivit parlar el valencià en actes públics i que la nostra Senyera forta exposa.

La Monarquia ha mort en la forma, però queda la seua essència enverinat l'ambient i inspirant a parrepresentats hui al Govern, i més encara els que l'dirigixen per entre basitids, han estat sempre enemics, encoberts o declarats, de les autonomies. Això de que el partit Radical tinga en el seu programa l'autonomia municipal i regional, ens fa l'efecte del perdigot: no servix més que per a enganyar. I encara que Leroux siga el perdigot major, nosaltres no estem per a ser perduts. Recordem també a este respecte l'odi i oposició del cabdill radical al moviment renaixentista de Catalunya quan passeeva per les Rambles i el Paral·lel, al front de "los jóvenes bárbaros", amb en "jipiapa" i la bandereta bicolor. El negitut de la "banderita" li farà manco penoso la seua simbiosi amb els enemics de la República a les hores presents.

No valen ni s'admeten simulacions ni hipocrisies. Es de ètica política la claretat i la noblesa en el propòsit i la declaració i sostinent de les pròpies conviccions sense eufemismes. La dignitat es la moral de la política. Que es tinga dignitat. Treball els va a costar a tots ells demostrar-nos que no carixen d'ella.

FRA BONO

Como podrá observar el lector, esa es la mejor manera de pacificar los espíritus y buscar la debida cordialidad entre el Gobierno central y la Generalidad.

Esquerra Valenciana se apresuró a transmitir el despacho siguiente:

"President Generalitat.—Barcelona.

Esquerra Valenciana se solidariza amb les notes Conciliar Justicia i President Generalitat, i protesta contestació incalificable President Govern central.—President, Marco Miranda."

Términos análogos se ha producido el diputado a Cortes y querido amigo nuestro señor Just, ausente de Valencia.

Esquerra Valenciana del Distrito de Ruzafa

JUNTA GENERAL EXTRAORDINARIA

Para el próximo miércoles, día 3 de este mes, a las nueve y media de la noche, tendrá lugar una Junta general extraordinaria, para tratar el siguiente orden del día:

- 1.º Medios de propaganda, organización y proposiciones del Comité organizador.
- 2.º Elección de Junta Directiva.
- 3.º Ruegos, preguntas y proposiciones en general.

Siendo una Junta general del carácter e importancia que su orden del día significa, esperamos la asistencia de todos los socios, los que quedan convocados.

REMITIT

TRANSCRIPCIÓN

El monument a l' incendi de Xàtiva i a les llibertats valencianes

El dilluns passat, dia 24, i amb assistència del delegat governatiu, es reuniren en el local del "Centre Valencianista", de Xàtiva, les entitats adherides per a elegir el Comitè Pro Monument a l' incendi de Xàtiva i a les llibertats valencianes. Presidi el que ho es del "Centre Valencianista". En Miquel Sánchez, posant-se a votació el Comitè esmentat, que quedà elegit de la següent forma, per una-nimitat:

President: D. Josep Vallino, del "Centre Valencianista".

Vice-president: D. Julià J. Piera, representant del setmanari local *El Radical*.

Secretari: D. Francesc Bosch Morata, del "Centre Valencianista".

Vice-secretari: D. Tomàs Gómez, de "Unió Republicana Autonòmica".

Tresorer: D. Artemina Botella, de l' "Agrupació Republicana Feminina".

Vocals: D. Josep Pelegero, de la Societat Musical "La Nòva"; D. Vicent Parra Serret, de "Izquierda Republicana"; D. Rafael Senabre, de la "Societat de Comerciants en Comestibles"; D. Francesc Bolinches, de l' "Ateneu Popular"; D. Enric Diegues, par la Societat Musical "La Vella"; D. Josep Benet, per el "Círcul Mercantil"; Miquel Sánchez, del "Centre Valencianista".

El Partit Socialista i la U. G. T. permaneixen adherits, sense representació, per motius intrínsecos justificats de les respectives organitzacions.

Este Comitè fa constar, per la present ressenya, que les entitats del Xàtiva que en qualsevol moment vulguen adherir-se ho podran fer enviant un representant nomenat per l' entitat, qui, automàticament, passarà a ser vocal mitjà del Comitè Pro Monument, qui l' acollirà coratament.

També es complau en salutar a l' opinió valencianista i valenciana, a tot el poble valencià, en honor de quines glories històriques en les què es defengueren les llibertats del País Valencià, van els esforços i mampren els treballs en mig del major entusiasme este Comitè Pro Monument. El sentit patriòtic, la noblesa de mires i el desinterès per la realització, esperem faca vibrar el sentiment de ciutadania de totes les entitats de qualsevol ciutat que siguin i que senten la inquietud del recobrament espiritual del País Valencià, base sobre la que ha de sentar-se la renaixença valenciana totalitària.

Les entitats que voluntàriament vulguen ajudar econòmicament, deuen obrir llistes de suscripció entre "ls seus socis, no preocupant-se massa de la quantitat de la suscripció, ja que, en primer lloc, ens interessa la significació moral de l' adhesió.

El proper mes d' Octubre començaran en Xàtiva, ordenadament i en cada una de les entitats que formen el Comitè Pro Monument, una sèrie de conferències sobre el fonament històric i espiritual, significació i alcàncig del mateix. La primera, que tindrà lloc el proper dia 8 d' Octubre, a les deu de la nit, en l' "Ateneu Popular", de Xàtiva, estarà a càrrec d' un culte conferenciant, que es donarà a coneixer oportunament.

Per el Comitè Pro Monument a l' incendi de Xàtiva i a les llibertats valencianes, El Secretari, Francesc Bosch.—V. P., El President, Josep Vallino.

¡Abajo el fascismo!

En esta capital, como en muchos pueblos, hay que quitar cartas. Con la capa de cristianismo se están ocultando un grupo de fascistas. Dicen en sus propagandas que ellos tienden a mejorar la triste situación del país irredento, tantas veces traicionado por los políticos de turno. ¡Qué "altruistas" son estos nuevos "redentores"! ¡¡Tienen la cara más dura que Gil Robles!!

¡Vosotros queréis que los trabajadores estén mejor retribuidos? ¿Eso queréis vosotros? ¡¡¡Farsantes!!! Vosotros, lo que queréis, es implantar en España el fascismo, como Hitler en Alemania y Mussolini en Italia. Levantar en cada plaza un patibulo y decapitar a todo el que piense en sacudirse el yugo del absolutismo y de la tiranía. Vosotros queréis seguir en la opulencia, mientras que los que trabajan se mueren de hambre.

Vosotros queréis que vuelvan aquellos tiempos de Torquemada, cuando quemaba vivo a todo el que no comulgaba en vuestras doctrinas. ¡Eso queréis vosotros, eternos tiranos de la sufrida clase obrera y de cuantos somos amantes de la libertad. Pero los trabajadores os conocen. Fijaos cómo os desprecian. Fijaos cómo impiden

vuestra propaganda, quemando en la vía pública los Manifiestos que lanzáis a los trabajadores e interrumpiendo vuestros actos.

¡Atrás, farsantes! Tras el escapulario se os ve la cruz svástica. Para gobernar vosotros en España tendréis que pasar por encima de muchos millones de obreros, y de millones y millones de libres y honrados ciudadanos.

PARA LOS NEGOCIANTES DE LA POLÍTICA

¡Viva la República honrada! ¡Vivan los políticos de corazón! ¡Abajo la honda estomacal! ¡Muera los aprobados, los enchufistas, los vividores, los deshonrados de la República! ¡¡Los canallas!!

Ser político a cambio de ingresar miles de pesetas, del sacrificio del pobre pueblo, es un negocio vil; es una profesión vulgar, astuta, fácil, cómoda y encanallada, propia de bellacos y de los idealistas de la maldad, cuando hay tanto sacrificio dedicado una vida, sin poder comer ni disfrutar de libertad.

BERNARDO GIL

La gran ofensiva de les dretes

Es vulga o no, el moviment autonòmic es un fet revolucionari.

Les dretes no volen, puix, defensar les autonomies si no poden, al mateix temps, defensar els seus interessos de classe. El lloc en l' autonomia ha pres més fonda raïl és Catalunya, i allí és en primer ha sortit clara la incompatibilitat entre les paraules *dretisme i autonomia*. D' allí hem de prendre exemple per a aplicar-lo al País Valencià, en els moments en que nostra ESOUERRA, jove, forta, imputosa, va a fer sentir la seua acció.

Un periodista reaccionari, Marià Marfull, escriví al *Diario de Barcelona* un article referent a les relacions entre la Lliga i la Ceda. Al llegir-lo, podem imaginar que es refereix a València. Vorem que lo que hui és realitat a Catalunya pot ser-ho demà ací.

Preparem-nos a que no ens agafen desprevenguts els aconteiximents.

Els subratllats, sabrosíssims, son nostres.

"Ha llegat el moment actual y lògicamente, en la reacció que se produce en Cataluña, los agricultores piensan en el Poder central para su defensa. La Lliga no está en condiciones de recoger esa opinión, y las

derechas del régimen actual se hallan en el círculo de evitar que esas masas se sientan desasistidas y que se echen en brazos de otros partidos. Y así se produce el enlace de la política catalana con la política nacional: formándose una agrupación que tenga autonomia, pero que apareça incorporada a la derecha republicana que forma la Ceda.

Vistes las cosas desde Madrid, eso puede ser un bien, porque es semilla que al fructificar consentiría simularnear con la revisión de la Constitución la revisión del Estado, labor a la que puede cooperar la Lliga, pero que ella no podría iniciar. Esto exige que la nueva agrupación política y la Lliga no se combatan, sino que conservando cada cual su lugar, se complementen, recongiendo una el sentido conservador del autonomismo catalán y la otra el sentido españolista de la reacción que afortunadamente se está produciendo. En la organización nueva lo que abundará más será la masa y el dinamismo; en la antigua, la ponderación y la experiencia. No estorbará la inteligencia de ambas, si se quiere el éxito de una política nacional centro, con autonomismo justo y sano en Cataluña."

RETAZOS

Alijos de armas; Hallazgo de pistolas, fusiles, lanza-lamas; clausura de la Casa del Pueblo; detención directivos socialistas; Prensa derechista pidendo cabeza Azaña, Largo Caballero, Prieto, etc.

Gobierno satisfecho.

Si Valencia no le hubiese regalado el acta a don Alejandro, el ilustre jefe hubiere quedado en casa y no hubiera perjudicado a la República.

Los hijos espirituales de don Alejandro aun siguen creyendo en él. ¡Los hay ilusos!

Pacificación de espíritus.

Atracción de elementos que no son republicanos a la República.

Regalo de Casona Solariega.

Euforia a todo pasto.

San Rafael.

Baños de Montemayor.

¿Es un partido o una oficina de atracción del turismo?

Samper, felicitadísimo.

¡Ay si levantara la cabeza Blasco Ibáñez y Félix Azzati!

MEFISTO

21-9-34.

Ajuntament

Notes de la sessió del dissabte

Un dictamen de Reformes i Policia Urbana proposava judicar definitivament a Alfred Gomez, en la suïsta relativa al solar resultant de l' eixample del carrer de les Comerçs, situat entre les cases 3 i 9, per la quantitat de 33.626 pessetes.

El senyor Alfaro proposa es declare nulla la substa, perquè la cedula presentada correspon al presentador del plec.

El senyor San Vicente es mostra conforme amb l' anulació. El senyor Ortega proposa tornar el dictamen a comissió. Insistix el senyor Alfaro i diu que el presentador és germà de l' arquitecte tessador i que el preu que es fixa al solar és solament de 300 pessetes per metre quadrat. El senyor Ortega retira la seua proposició; la fa seu el senyor Donderis i es procedix a votació nominal. Prenei part 18 regidors. Votaren per què tornar a comissió els senyors Reyna, Donderis, Garcia Ríbes, Monnémen, Marzal, Garcia Cabanes, Tarazona i Ortega. En contra, els senyors San Vicente, Bellver, Saborit, Borr, Goñi, Alfaro, Cano, Duran, Vazquez i la presidència. S' acorda anular la substa amb el vot en contra dels senyors Ortega i Donderis.

El senyor Gisbert, contestant atres precs de la sessió anterior diu, respecte els autos de Benassal, que la presència a d' aquell balneari de cotxes municipals obedia a requeriments de l' Alcaldia a regidors per a qui assistiren a sessió.

El senyor Cano no queda convencut amb estes explicacions.

El senyor Alfaro pregunta si els funcionaris municipals que són foran han estat també requerits per l' Alcaldia.

El senyor Gisbert: No, senyor.

El senyor Alfaro: Puix si que han viatjat als autos. I l' inspecteur d' Especies gravades que tenia l' auto al carrer d' Espartero, prestà servei en els Casinos autonòmics?

El senyor Gisbert demana que en lo succeeixi les informacions per a contestar precs als regidors no s' iuguen verbals sinó escrits.

A les 2 de la vesprada fou alçada la sessió.

REMITIDO

En defensa de nuestro ideal

cumplir condanes interminables y cuyas casas quedaban en la más honda tristeza, sin que nadie pudiese llevar algú que otro mal mendrugo de pan, si no era el fiel compañero correligionario o el pequeño Casino de donde pertenece, que se preocupaba de la suerte de sus afiliados.

Pruebas más contundentes las tenemos en correligionarios que conocieron las obscuras y humedas celadas, donde eran llevados de mala forma y, por si esto no fuera bastante, el vergaño que una mano criminal descargaba todo su furor sobre sus cuerpos, ya que un personaje, célebre en ésta, por su carácter despotista y sanguinario, llamado A. Martín Bagueña, ordenara tales actos inhumanos, apoyado éste por la Dictadura priorrista, y que nadie olvidaría era dirigido por gentes que integran en la actualidad las derechas.

Con qué dolor vieron estos compañeros, al venir la República que tanto costara, no fuesen castigadas estas gentes, de instintos brutales y alma inquisitorial, no con sed de venganza, sino por los impulsos no frenados de éstos.

No concebimos, por lo que antecede y otros muchísimos casos que no cabrían en este periódico, cómo hay aún personas que dicen llamarse "replicanistas" y, en realidad, algún número de éstos van, como vulgárnamente se dice, "al sol que más calienta".

Para el resto me permito decirles desde estas columnas, que mediten, remoren y rectifiquen, que nunca es tarde para rectificar, siempre que se hace de todo corazón.

Tenéis aquí a vuestros viejos y jóvenes correligionarios, con los brazos abiertos para abrazarlos de nuevo y como antaño ir a luchar contra esa podredumbre de derechas y fascistas que roen el ideal de nuestro sueño. Republicanos de izquierda, en pie de lucha.

LORENZO CHULIA

(De la Juventud Central)

Septiembre 1934.

